

Nekaj o puljskem festivalu, nekaj o Mojci, nekaj o vročem avgustu v kinu Šiška

Da je tradicionalni — letos že 28. — festival jugoslovanskega filma v Pulju sorodstveno povezan z ljubljansko Šiško, smo enkrat že zapisali in zdaj ponavljamo: direktor tega festivala, sicer akademski slikar in profesor Martin Bizjak je namreč Šiškar. Nismo preverjali, verjamemo na besedo. Upajmo, da Zagreb ali Beograd nimata Šiške. In kot veste, je vaš filmski (s)poročevalec tudi letos akreditiran kot »posebni dopisnik« Javne tribune, zato vam že v tej številki (baje bo izšla pred Pulo, ki se začne 18. julija) navajam vsaj naslove filmov, ki se bodo potegovali za zlate, srebrne in bronaste »Arene«. BiH pošilja dva filma: SE SPOMINJAS DOLLY BELL (Emir Kusturica) in GAZIJA (Nenad Dizdarevič, v oklepaju so režiserji). Iz Hrvatske prihaja kar 7-filmov. VI-SOKA NAPETOST (V. Bulajić, v Ljubljani že videli), SAMO ENKRAT SE LJUBI (R. Grlić), BANOVIĆ STRAHINJA (V. Mimica), PAD ITALIJE (L. Zafranović), MAČEK POD ČELADO (B. Makarović), GOSTJE IZ GALAKSIJE (D. Vukotić) in Z VLAKOM PROTI JUGU (P. Krelja). Makedonija ponuja dva filma: RDEČI KONJ (S. Popov) in CAS, VODE (B. Gapo). Slovenija se je zadnji hipec odločila ponuditi ogromni puljski Areni izjemno intimen filmček F. Slaka KRIZNO ODOBJE. Škoda. Največ filmov prihaja iz Srbije: MOJSTRI, MOJSTRI (G. Marković), PIKNIK V TOPOLI (Z. Amar), OBETAVEN FANT (M. Radivojević, v Ljubljani že igrali), SLIVOV SOK (B. Baletić), DOROTEJ (Z. Velimirović), BERLIN KAPUTT (M. Milošević), SESTA HITROST (Z. Sotra), NEKA DRUGA ŽENSKA (M. Stamenković — pride tle dni na ljubljanski spored), EROGENA CONA (D. Karaklajić — v Ljubljani že odigrali), SEZONA MIRU V PARIZU (P. Golubović), RITEM ZLOČINA (Z. Tadić), LJUBI, A GLAVE NE ZGUBI (Z. Čalić) in LEV V SRCU (M. Milošević). Vojvodina pošilja na festival film SIROKO JE LISTJE (P. Latinović), ki bi ga morali videti že lani pod naslovom »Partizanska šola«.

V MOJCI pa v vročih dneh: nova ameriška risana serija TOM IN JERRY — OSKARJEVCA, pravljica KAMENITI CVET in pustolovska zgodba HUCKLEBERRY FINNA. Kino ŠIŠKA: italijanski AFERA CONCORDE in — seveda — karate film OBCUDOVA NI BRUCE LEE. Se to: šišenska dvorana je hlajena!

1951

gorenje **URA**

1981

tribuna 14

ČRTICA ZA POLETNE DNI

Piknik seksual

Kam v tem stabilizacijskem letu? V naš dom seveda. Ceprav te ksihte gledam leto in dan. S svojo štirčlansko družino v hotel seveda ne morem, uničil bi svoje premoženje. Ampak bitko za zaniško sobo in deljenje štedilnika v skupni kuhinji našega doma sem moral začeti že marca. Sindikat mi je očital tistih nekaj tisočakov, ki jih prejmem čez desetisoč. Ni dosti manjkalo pa bi predsednika Šnielja javno ozmerjal. O, v mislih sem ga že šfiral v polpete. No, so potem rekli, naj mu bo, ker gre prvič...

Uh, kako smo tukaj fini. 8 družin nas biva v domu. Dvoje teh družin nihče ne pozna. Sušlja se, kako so v sorodu z našimi vrhovi. Zato pa je ostala družina poznana. Meni zopri tehnični direktor, visokostni računovodja, šef avtoparka, glavna tajnica. Kako se tisti penzel iz delavnic piše sploh ne vem. Seveda smo tukaj še mi: jaz, žena, hčerka in moj sine.

Za dneva gre. Razkropimo se po plažah. Namakamo se in zdaleč vljudo nasmihamo. Sem opazoval tehničnega. V prevelikih kopalnih hlačkah je videti kakor shiran starček. Vsa rebra se mu da prešteti in sumim, da niti plavati ne zna. Ni čudno, da tako slabó plove-mo v podjetju. Ampak kaj to. Kako reveža sekira njegova primadona! Daj to, daj ono, prinesi limonado. Maži po hrbtu, maži po popku, masiraj pleče. Ženska je močnejše postav-e in visoko ukazovalne nravi. Naj občuti, kako sam dela z nami! Včeraj je računovodja orga-niziral piknik. Ali spoznavni večer, kot je de-jal. Mene je določil za pekača. Se mi pa vse-eno zdi, da je vse tako zračunal, da smo vsi razen njega gor plačali. Je tako zapletel pla-čevanje, da nihče ni vedel, koliko je stalo. Razen njega seveda in ljubega boga...

Zbrali smo se že ob sedmi. Od morja sem je prijetno pihljalo. Šef avtoparka je bil že nali:

»Veste«, je pametno pogledoval izpod niz-kega čela in zavijal prašičja očesca: »Jaz do-ma piti ne smem. Tako službo imam. Tukaj, se je potem otroško bebasto smehljaj: »tukaj pa sem na dopustu in ga res lokam kolikor hočem.«

Posebnih problemov ta večer nismo z njim imeli. Lepo se je dolival, tiho brundal, dobro jedel in zaspal v naslanjaču. Pa tudi, kmalu so se vsi pomešali. Jaz sem pekel kotlete in čevap-čiče. Družba je postajala vse bolj dobre volje. Nekaj se jih je jelo meniti o službi, moja Barbka je prepevala. Sin je šel v disco, hčerka k morju na sprehod. K meni je stopila glavna tajnica. Cedna, vedno hudo nedostopna lepoti-ca. Poblislila je po uvelem 40-letniku, ki je s krasno že rjavo plešo nesrečno kimal sem ter tja in se neusmiljeno nacejal:

»Ah,« je nesrečno rekla: »danes si ga bo privoščil. Nič ne bo potem z njim...«

Oh! Pa je vedno tako hvalila svojega in-ženirja. Toda kadarkoli, zdajle v nastajajočem mraku je bila videti kakor pohotna pričakujo-ča kobila. Nekoliko se je majala, ko je rekla v dim nad roštiljem:

»Ampak vi tovariš Koren pa nič ne pijete in nič ne jeste. Boste popolnoma oslabei. Ca-kajte, jaz poskrbim za vas.«

Vrnila se je z dvema polnima čašama vina in počenila. Medu, kakšne mlekarne je ime-la! Polne, jedre, vse je kar sililo izza tenke tkanine. Potuhnjeno sem poškilil za omizje. Mo-ja je mizala in se drla kakor sraka. Zdaj sem si nadel zanesljivo najlepši nasmeh vzhodno od Pirana:

»Manica, vi ste lepa ženska...«

»Ja? Ste to šele sedaj opazili?«

»Ne, ne. Le nikoli vam nisem imel prilož-nosti povedati. Zame ste vedno bili tako viso-ko oddaljeni...«

»Jaz? To pa že ne. Pijva zdaj. Na zdravje!« Mi je tako podala čašo, da sva se morala do-takniti. Kako nežno kožo je imela. Dvignila sva se in trčila. Bilo jo je res vredno opazo-vati. Imela je dolge noge, ozek pas in lepo pohotno oblikovano zadnjico. Da, bila je usod-na ženska! Ze v temi je stopila tik mene. Ta-

koj so mi začeli mravljinici potovati od peta k lasem. Razprla je čutne, mehke ustnice in si jih počasi obližnila z jezikom:

»Koren, jaz bi se šla sedaj kopat. In vi ste tak dedec...« Medu! Nenadoma sem jo vi-del že brez cap. In nekaj se mi je tam daleč spodaj živahno premaknilo. In jaz bedak mo-ram tukaj peči čevapčiče... Ponovno sem poškilil tja za omizje. Moje Barbke ni bilo več tam! Je šla že spat?! Na dušek sem zliž vase temno močno vino:

»Jaz... Jaz bi se tudi kopal...«

»Ha«, se je zdaj ozrla tudi ona: »moj tepko se je že pospravil«. Potem je zapeljivo zaniha-la z razkošnimi boki, hitro stopila mimo mene in hripavo rekla:

»Na skalah bom...«

Ljudje! Mislil sem da me bo razneslo. Naj-lepša ženska v našem »Cvetoberu« si je izbra-la mene. Meeene!!! Mene, uradniško mušico. Ampak, če pomislim, navsezadnje sem za svoja leta še zelo lep moški. Nisem plešast, nisem bedast, nisem siten, ves pri moči. Vendar je to ženska, ki človeku z dvema besedama požene sokove po telesu! Moje babe za mizo ni bilo! Na hitro sem pobral z rešetke zadnje meso in ga počasi odnesel na mizo. Družba se je pi-jano drla, kar prav zame. Neopazno sem se zmuznil v temo in potihem na obalo. Zvezde so bile posute po nebu in luna je sijala in meni je srce razbijalo v grlu. Skrivnostna tem-na voda pred menoj je obetajoče šumela. Tik za skalami sem počepnil. Rad bi se naslajal nekoliko nad golo krasoto. Znan glas je de-jal:

»Veste gospa, vaš mož mi je predlagal sprehod ob vodi. Saj ne zamerite, kajne.«

Zdelo se mi je, da sem dobil klofuto. Kaj pa moja baba počne tukaj? Stopil sem izza skale:

»Lep večer, kajne?«

Trojica je čemela v polkrogu in lepotičin mož je nekoliko presenečen rekel:

»O, o... Lepo, lepo je... Tudi vi tukaj? Tam se tako hudičevo derejo, je že lepše se hladiti tukaj...«

Prelepa Manica ga je božala tik pod plešo in ga nežno cukala za kosom redkih las na vratu. Zdaj sem še jaz takole od strani pogle-dal svojo Barbko. Bila je videti zelo cedna. Pa ne da bi hotela tudi ona plavati...? Ne, ne... Nenadoma je segla v mojo dlan in se tiho nasmejala... Piknikov pa poslej nismo več prirejali...

Bogomir Šefić

VANDALIZEM

Rašica je prav gotovo priljubljena izletniška točka Ljubljančanov, saj nas nanjo vežejo tesne vezi naše revolucionarne preteklosti. To-da vsi izletniki, kot je razvidno s posnetka, do naše preteklosti nimajo pravega odnosa, pa naj so to storili zgolj iz mladostne objestnosti ali iz dosti nižjih in umazanih pobud. Ob spo-minskem obeležju so namreč vze venec ter ga z razglednega stolpa vrgli na bližnji drog električne napeljave. Zanje je bil met verjetno uspešen, toda naša družba si ne bi več smela dovoliti takšnih »zgrešenih« metov.

(Foto: Matija Hudovernik)